

denne Eneret, kan næppe volde nogen Betænkelse. At lade denne Side af Kunstnerretten være 50 Aar vilde formentlig lægge Industrien vel store Hindringer i Vejen.

Tredje Affnit.

Til § 41.

Denne Bestemmelse svarer temmelig nøje til Lov af 24de Marts 1865 § 1. I Stedet for Ordene „til Salg“ er indsat „i Erhvervsøjemed“, fordi t. Eks. ogsaa Bortlodning af slike Billeder eller deres Udførelse i forstørret Form til et Panorama o. L., om det saa er af selve dette Instituts Gjer, bør være forbudt. At Fristen er forlænget til 10 Aar, kan næppe vække Betænkelse. At paa den anden Side Bestyttelsen ikke bør have samme Varighed som ved Forfatter- og Kunstnerretten, følger af, at der ikke her er Tale om Værn for Aandsfrembringelser af samme selvstændige Art som i hine Tilfælde. Den i Paragraffens andet Stykke udtalte Regel er i og for sig naturlig og egnet til at affkære Livet.

I tredje Stykke er det fundet rigtigt at foreskrive, at selve Eneretten ved bestilte Fotografier tilkommer Bestilleren. Han bør nemlig være berettiget til at lade Fotografiet eftergøre af andre uden Fotografens Samtykke, da denne, der forudsættes at have faaet sin Betaling, dog ikke selv maa eftergøre det. Dette stemmer ogsaa med den tyfte Lov af 10de Januar 1876 § 7 og den ovenfor i § 33, 2det Stykke, om Portrætter udtalte Regel. Endvidere foreslaas, at saadanne Fotografier ikke uden Bestillerens Samtykke maa udstilles til offentlig Beskuelse. Den enkeltes Ret til at holde sin Person eller sit Privatliv for sig selv synes at træve dette¹⁾. — I øvrigt er det ikke fundet nødvendigt at forlade den gældende Rets Regler.

Til § 42.

Det er her ligesom ved § 38 fundet naturligt ligesom at henvisse til en Anvendelse af Reglerne i §§ 16, 17 og 19, blot med en Medsættelse af Strafferammen.

¹⁾ Blandt de fremmede Love angaaende Eneret til Fotografier kunne nævnes norsk Lov af 12. Maj 1877, tysk Lov af 10. Januar 1876, endvidere finsk Lov § 17, sveitsisk Lov Art. 9.

Fjerde Affnit.

I dette Affnit samles alle de Bestemmelser, der gælde for samtlige i Lovens omhandlede Forhold samt Reglerne om Lovens Indvirkning paa den allerede bestaaende Lovgivning. Paa Grund af disse Bestemmelser meget forskellige Indhold, er der her ikke Anledning til mere almindelige Bemærkninger, hvorimod de foreslaaede Endringer i den gældende Ret omtales ved de enkelte Paragraffer. Om disse bemærkes:

Til § 43.

Reglen om Paataalen stemmer med den gældende Ret, og saa vel denne som Reglen i andet Punktum stemmer med, hvad der enten er positivt udtalt eller dog fast antaget overalt.

Til § 44.

Den gældende Rets Regler om Præskription af de her omhandlede Krav, jfr. Lov af 29de December 1857 § 22, Lov af 31te Marts 1864 § 8 og Lov af 24de Marts 1865 § 3, ere sikkert for vidt gaende, idet de hjemle Præskription af alle Sagsmaal for Overtrædelse af disse Love. Medens Præskription af Erstatning og Straf er naturlig, er det urimeligt ogsaa at lade Kravet paa Konfiskation forældes i den angivne korte Tid. Saa længe Retten bestaar, bør den ogsaa kunne haandhæves i alt Fald saaledes, at fortsatte Krænkelser afværges. En saadan Sondring er ogsaa opstillet i de fremmede Love, som overhovedet hjemle en særlig Præskription af disse Krav, jfr. norsk Lov 8de Juni 1876 §§ 43 og 44 og Lov 12te Maj 1877 § 13, tysk Lov 11te Juni 1870 §§ 33—38, endvidere sveitsisk Lov Art. 17 og 18, ungarsk Lov §§ 36—39. — Hvad Forældelsesfristen angaar, vil det vistnok her, som overhovedet ved fortvarige Præskriptionsregler, være heldigt at opstille en dobbelt Regel, en noget længere absolut Frist regnet fra det Tidspunkt, da Retskrænkelsen træder gabenlyst frem (Offentliggørelsen) og en kortere relativ Frist regnet fra det Tidspunkt, da Krænkelsen kommer til den forurettedes Kundskab. For gældende Rets Regler om Fristens Beregning, navnlig om Udgangspunktet for denne, ere i høj Grad uklare og gøre til Dels hele Reglen uanvendelig. Dette undgaas ved den her foreslaaede Affattelse.

Til § 45.

Ved Spørgsmaalet om den her omhandlede Lovgivnings stedlige Omraade følger